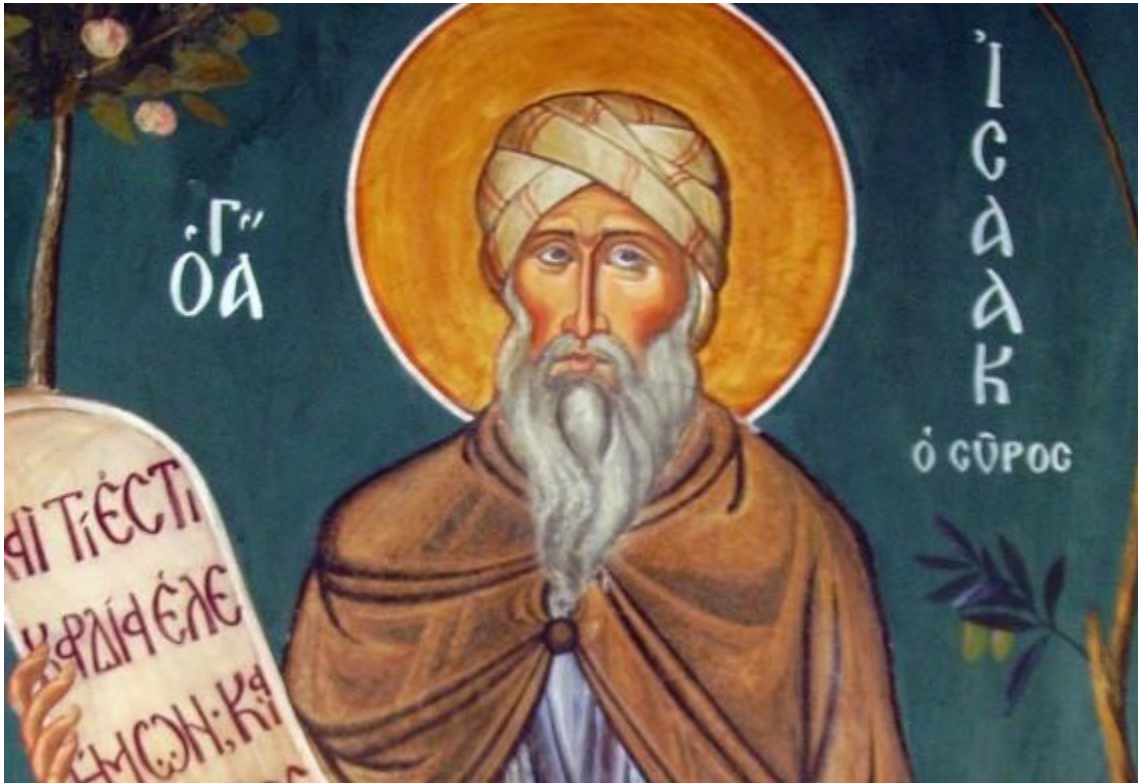

Η πρακτική αγάπη.
Αββάς Ισαάκ ο Σύρος.

Συμβουλευτικοί λόγοι.

Όπως το λάδι συντηρεί το φως του λυχναριού, έτσι και η ελεημοσύνη τρέφει στην ψυχή την αληθινή γνώση του Θεού. Το κλειδί της καρδιάς για την απόκτηση των θείων χαρισμάτων δίνεται μέσω της αγάπης προς τον πλησίον.

Τι ωραία και αξιέπαινη που είναι η αγάπη προς τον πλησίον, εάν βέβαια η μέριμνα γι' αυτή δεν μας αποσπά από την αγάπη του Θεού! Πόσο γλυκιά είναι η συντροφιά των πνευματικών μας αδελφών, εάν μπορέσουμε να φυλάξουμε μαζί μ' αυτήν και την κοινωνία με το Θεό! (289)

Ένας άνθρωπος που ασχολείται με τα βιωτικά και ασκεί χειρωνακτική εργασία και λαμβάνει από άλλους βοήθεια, αυτός έχει χρέος να δώσει ελεημοσύνη. Αν αμελήσει γι' αυτήν, η ασπλαχνία του είναι ενάντια στην εντολή του Κυρίου. (300)

Όποιος καταφρονεί τον ασθενή αδελφό του δεν πρόκειται να δει το φως του Θεού. Και όποιος αποστρέφει το πρόσωπό του από τον ευρισκόμενο σε στενοχώρια, η ημέρα του θα είναι σκοτεινή. (354)

Είπε ένας γνωστικός άγιος ότι τίποτε δεν μπορεί να λυτρώσει το μοναχό από το δαίμονα της υπερηφάνειας και να τον βοηθήσει όταν το πάθος της πορνείας είναι σε έξαψη, όσο το να επισκέπτεται και να υπηρετεί τους κατάρκοιτους και κείνους που λιώνουν από το σωματικό πόνο. (355)

Σπείρε την ελεημοσύνη με ταπείνωση και θα θερίσεις το έλεος του Θεού την ημέρα που θα σε κρίνει. Ποια αμαρτήματα σε έκαναν να χάσεις τη χάρη του Θεού; απ' αυτά να θεραπευθείς για να την αποκτήσεις. Έχασες τη σωφροσύνη; Δε δέχεται από σένα ο Θεός την ελεημοσύνη ενόσω επιμένεις στην πορνεία. Διότι ο Θεός από σένα θέλει τον αγιασμό του σώματος. (20)

Είπε ο Κύριος: «Ό,τι θέλετε να κάνουν σε σας οι άνθρωποι, έτσι και σεις να κάνετε σ' αυτούς» (Λουκ. 6:31). Όταν όμως ο άνθρωπος δεν έχει υλικά αγαθά ούτε σωματική δύναμη για να εκπληρώσει την αγάπη προς τον αδελφό του, τότε είναι αρκετή για το Θεό μόνη η αγάπη για τον αδελφό, που φυλάγεται στην προαίρεσή του. (355)

Η αγάπη που προέρχεται από τα πράγματα αυτού του κόσμου μοιάζει με το φως του λυχναριού, που συντηρείται με το λάδι· ή ακόμη, μοιάζει με το χείμαρρο, που τρέχει μόνο όταν βρέχει, και γίνεται ξερός όταν σταματήσει η βροχή. Όμως η αγάπη που προέρχεται από το Θεό είναι σαν την πηγή που αναβλύζει και ποτέ δε σταματάει η ροή της, και το νερό της δε σώνεται, γιατί ο Θεός μόνος είναι η πηγή της αγάπης. (143)

Ο ελεήμων να δίνει ελεημοσύνη απ' αυτά που ο ίδιος απέκτησε, με το δικό του μόχθο και πόνο, και όχι απ' αυτά που κέρδισε με το ψέμα και την αδικία και με πονηριές. Ένας άγιος άνθρωπος είπε: Αν θέλεις να σπείρεις την αγάπη σου στους φτωχούς, να σπείρεις από τα δικά σου. Αν πάλι θέλεις να σπείρεις από τα αγαθά των ξένων, που απέκτησες άδικα, να γνωρίζεις ότι θα γίνουν για σένα πιο πικρά από τα αγριόχορτα. Σας λέω λοιπόν εγώ, ότι αν ο ελεήμων δεν ξεπεράσει τα όρια της δικαιοσύνης, δεν είναι ελεήμων· γιατί πρέπει όχι μόνο από τα δικά του να δίνει ελεημοσύνη, αλλά και με χαρά να υπομένει τις αδικίες που του γίνονται από τους άλλους, και να ελεεί αυτούς που τον αδικούν.

Όταν νικήσει τη δικαιοσύνη με την ελεημοσύνη, τότε στεφανώνεται, όχι με τα στεφάνια των δικαίων του ιουδαϊκού νόμου, αλλά με τα στεφάνια των τελείων, που αναφέρει το ευαγγέλιο. Γιατί το να δίνει κανείς στους φτωχούς από τα δικά του, και να ντύνει το γυμνό, και να αγαπάει τον πλησίον του σαν τον εαυτό του, και να μην αδικεί, ούτε να λέει ψέματα, αυτά και ο παλιός νόμος τα απαιτούσε. Όμως η τελειότητα της οικονομίας του ευαγγελίου έτσι προστάζει: «Απ' αυτόν που αρπάζει τα πράγματά σου μην τα ζητάς πίσω, και να δίνεις σ' όποιον ζητάει από σένα, χωρίς διάκριση», αν είναι συγγενής σου ή ξένος κλπ. (Λουκ. 6:30). Και όχι μόνο όταν αρπάζουν τα πράγματά σου, αλλά και τα άλλα δυσάρεστα που σου έρχονται απέξω, πρέπει να τα υπομένεις με χαρά, και να θυσιάζεις ακόμη και τη ζωή σου για τον αδελφό σου.

Αυτός είναι ο πραγματικός ελεήμων, και όχι αυτός που δίνει απλώς με το χέρι του ελεημοσύνη στον αδελφό του. Όποιος λοιπόν ακούσει ή δει με τα μάτια του ότι κάτι στενοχωρεί τον αδελφό του και δεν μπορεί να τον αναπαύσει με υλικά αγαθά, αλλά τον συμπονεί και καίεται η καρδιά του γι' αυτόν, και αυτός είναι αληθινά ελεήμων. Το ίδιο είναι ελεήμων και όποιος δεχθεί ράπισμα από τον αδελφό του και δεν του αντιμιλήσει με την κοσμική αδιαντροπιά και δεν προκαλέσει λύπη στην καρδιά του. (91-2).

Από το βιβλίο: Κωνσταντίνου Καρακόλη, Ανθολόγιο από την ασκητική εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», σελ. 21.

(Οι αριθμοί στο τέλος κάθε λήμματος αντιστοιχούν στις σελίδες του ελληνικού κειμένου: «Του Οσίου Πατρός ημών Ισαάκ, Επισκόπου Νινευϊ, του Σύρου, Τα Ευρεθέντα Ασκητικά», Λειψία 1770, Ανατυπούμενα επιμελεία Ιωακείμ Σπετσιέρη, Ιερομονάχου. Αθήναι.)

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>